

אנקודה רביע

פרשת קרח

חבורת האברכים בחסידי סטיןקל

בסיעתא דשפיא

לע"נ ר' ישעיה בן ר' פשה יוסף ז"ל ור' נר' ברוך פשה חיים בן ר' יוסף צבי ז"ל : נערך ע"י י.י. אצקוביץ נ"ע פהגשנ : לקבלת העלון = a0534188594@gmail.com

דיבורים פכ"ק רבינו שליט"א

שיעור בשפת אמת קרח שטיקל ראשון – את השיעור המלא "מילה במילה" מהרבי, אפשר לקבל במייל הנ"ל

בזוהר הקדוש: קרח חלק על שלום ועל שבת. מה היה הבעיה של קרח עם השבת? ומה המכנה המשותף של שלום ושבת?

מסביר השפת אמת: כל דבר בעולם, דומם צומח חי ואנשים, כולם נבראו מחיבור של ארבע יסודות – אש רוח מים עפר. נשאלת השאלה איך אש ומים נמצאים יחד ומסתדרים, הלא המים אמורים לכבות את האש, והאש אמור לשרוף את המים, אז איך זה נמצא ביחד?

מסביר האר"י הקדוש: האש רואה את הפלונטר אליו נקלע, הוא אמור להיות בכפיפה אחת עם המים, אבל אז הוא נזכר – שזה לא בעיה שלו! כי האש והבעירה שלו זה לא ממנו, זה ה' מחיה את זה ומהווה את זה, אז ה' ששם אותי על מצב אש, ועכשיו הוא שם אותי בכפיפה אחת עם המים – שהוא יסדר אותי.

וברגע שהאש מתעלה לשרשו, ויודע שבסופו של דבר הכח של האש זה לא שלו אלא של ה', נוצר חיבור ואחדות בין האש והמים.

גם באדם נוצר חיכוך בין עצמותיו, הנפש שלו לא רגועה, האש שבו מושך להתלהבות, המים מושכים לרוגע, העפר מושך לעצבות, והרוח מושך לדמיונות. אין לו ברירה אלא לחזור למקור – ממנו הוא בא. ממילא ישרור שלום בין עצמותיו.

ואיך אדם חוזר למקור?

על ידי ביטול שהוא יודע שאין לו אחיזה מעצמו, כי כל תוכו "כי עונתי עברו ראשי כמשא כבד יכבדו ממני". אז כל דקה שאני פה – זה ממש השגחה פרטית, ממילא זה החיבור שלו לקב"ה למקור של האש והמים והרוח והעפר ומשם בא השלום.

שבעים וחמש שנה היה עסוק אברהם אבינו בהתנצחויות וויכוחים עם בני משפחתו, יום אחד אומר לו ה' "לך מארצך וממולדתך ומבית אביך" – תעזוב אותם תפסיק להתווכח – איתם אתה לא יותר טוב מהם! לולי הסיבות הייתה בדיוק כמוהם.

תמצא את האמת שבך ותראה שאתה אכן לא יותר טוב מהם, ממילא תוכל לבוא "אל הארץ אשר אראך" תוכל לבוא לנקודה של ארץ ישראל – דהיינו: ברגע שתחיה עם הסיבות יהיה לך אותי כל דקה ותרגיש השגחה פרטית ולא תצטרך לדעת "לאן הולכים" "כמה מים להביא" "למה שום דבר לא ברור".

אך בסופו של דבר האדם נשחק, הוא לא יכול יותר להביא את השלום בין האש והמים והרוח ועפר שרבים בתוכו, זה מושך להתלהבות וזה מושך לרגיעות. נוצר כאב ראש ושחיקה פנימית. מה עושים?

באה שבת באה מנוחה! מגיע שבת, שבת הוא ברזא דאחד. בשבת נפתח הארה של חיבור והתקרבות.

אך למי נפתח ערוץ התחברות? למי שמחפש את זה!

הגיע קרח – וניתק את עצמו מהשלום ניתק את עצמו מהשבת, הוא לא חיפש את הנקודה הזאת! ואמר כל העדה כולם קדושים... לא צריכים לבקש את השלום בין היסודות שרבים בתוכי, לא צריכים להתגעגע לשבת – שכבר יבוא ויעשה סדר.

דהיינו מי שלא מחפש להתחבר לקב"ה, כי אחרת אין לו שלום בתוכו. הוא בחינת קרח.

ומה קרה לקרח?

נאבד מהעולם! "ותפתח הארץ את פיה והוא נעלם".

כי אי אפשר להחזיק מעמד בעולם בלי ההתחברות לקב"ה שישכין שלום בין עצמותי.

וזה כל הלבושים שאהרן הכהן קיבל (שבזה קרח קינא) זה היה בגלל שהוא היה "מוכן לקבל השפעת השי"ת", שהיה מוכן להיות ערום ולהודות שהוא לא יכול לעשות שלום בין עצמותיו - ממילא זכה לכהונה. אבל אי אפשר להסתדר עם זה לבד!!!

קרח לא רצה לתת הכנעה לצדיק, את ההכנעה שאני לא יכול, אני צריך צדיק שיחבר אותי לרבש"ע, כי אני צריך שהרבש"ע יעשה לי שלום -- הוא לא ביקש את זה. ממילא הוא נעלם כי בלי השלום שבא מהשם – כותב הזוהר: האדם נאבד מהעולם!

בתוך הדברים הרבי דיבר על השלום - ששבת עושה באדם!

השפ"א אומר: יום ראשון הוא הכי קרוב לשבת, דהיינו שיש ביום ראשון לאדם יותר כח להביא את השלום בין עצמותיו – בכח השבת שעבר, יום שני פחות, יום שלישי פחות, רביעי פחות חמישי יותר פחות, שישי – כבר מתחיל עצבים, למה?

כי השבת כבר מאד רחוק... צריכים שבת חדשה בשביל לחדש את השלום – את הקשר בורא.

אז אמר הזידיטשועב'ר רבי: לפי הכאבים של יום שישי אני יודע איזה שבת יהיה... כי אם הכל הולך חלק, אין לאדם געגועים לקבל את הפנימיות של שבת, אבל אם יש כאבים, האדם נשחק – ומחכה לשבת.

והלעלב'ע רבי היה מספר שהריז'נער: היה מחכה לשבת כבר מחצות היום, והיה אומר שבת שבת בנעימות, וככל שירדה השמש היה מתחיל הריז'נער להגביה את קולו ואמר שבת שבת עד שהיה רועד בכל גופו וכשנפל הלולקא (הסיגריה) מידו... ידעו ששבת נכנס.

בתוך הדברים הרבי הסביר את מצוות ציצית

בסוף פרשת שלח אומר הקב"ה למשה "דבר אל בני ישראל ועשו להם ציצית". למה עד עכשיו לא היו צריכים ציצית? מה קרה עכשיו? (ולמה קרח חלק על זה?)

מסביר השפת אמת: ברגע שכלל ישראל עשו חשבון אחד ועוד אחד אם הם יצליחו להיכנס לארץ ישראל או לא, דהיינו ברגע שהם התנתקו מלתת הכנעה למשה רבינו – וחששו לעצת המרגלים.

ברגע שאין הכנעה לצדיק, אלא מנסים להסתדר לבד. זה גרם להם להתחייב בציצית. מה הכוונה?

כי אכן אדם שהולך עם שכל והתבוננות, ברור שהוא בא למסקנא שללכת נגד ה' – זה שטות, וללכת עם ה' – זה כולו רווח. הוא לא צריך את משה רבינו בשביל זה. הבעיה היא: שעם כל הכבוד לשכל הענק שיש לך, אל תשכח שהגוף שלך קצת יותר חזק מהשכל, וכשאתה תרצה לעשות את רצון ה' וזה ינגוד את הרצון של הגוף. הגוף לא יתן לך! הוא לא יוותר! הוא רוצה נוחות!

אבל הכנעת הדעת שלי לדעתו של הרבי עוזרת לי להתגבר על הגוף, אבל ברגע שבני ישראל התנתקו ממשה – הם היו צריכים את הטלית קטן "והטלית יפרוש כנפיו עליהם ויצילם" דהיינו: הכיסוי של הטלית על כל הגוף – יצילם!

הגיע קרח ואמר: כל העדה כולם קדושים, כולם 'טלית שכולה תכלת' – ופטורים מציצית, לא צריך ציצית. אומר השפ"א: אבל הוא לא ידע שבני ישראל כבר לא במדריגה של 'כולם קדושים' כי הם איבדו את ההכנעה למשה, ודברים התחילו להתעוות.

בתוך הדברים הזכיר הרבי:

הגבאי ר' מאיר ווייס אמר לי ששמע מהאמרי חיים: שכתוב - זקנים שבדור היו אומרים פני משה כפני חמה ופני יהושע כפני לבנה. ומה הזקנים אמרו כשמשה היה רבי? גם אז היו אומרים שהרבי הקודם היה יותר צדיק. ממילא קרח היה עסוק ואמר כל העדה קדושים כו'.